

koncertní sezona

24 / 25

A6

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE

uvádí 6. abonentní koncert
symfonického cyklu A

Petr Nouzovský – violoncello

**SEVEROČESKÁ FILHARMONIE
TEPLICE**

dirigent: **Tibor Bogányi**

27. března 2025 v 19:00 hodin
Dům kultury Teplice

Severočeská / North Czech
filharmonie / Philharmonic
Teplice since 1838

www.severoceskafilharmonie.cz

Rodák z finského města Pori alias Björneborgu **Selim Gustaf Adolf Palmgren** se během svého života zhostil mnohých rolí. Především však byl hudebním skladatelem, dirigentem, učitelem, manželem a koncertním umělcem. Každá z činností, které se věnoval mimo samotné skládání, obohacovala jeho tvorbu. Vyrůstal v bilingvním prostředí finštiny a švédštiny. K hudbě se dostal až téměř jako dospělý po ukončení střední školy. Nejprve studoval hru na klavír, harmonii a kontrapunkt na Helsinském hudebním institutu, nyní známém jako Sibeliova akademie. Po absolutoriu se přestěhoval do Německa, aby pokračoval ve studiích ve Výmaru a v Berlíně především u skladatele, dirigenta a pianisty Ferruccia Busoniho, s nímž se potkal již dříve v Helsinkách. K jeho učitelům patřil i slavný pianista a žák Franze Liszta Konrad Ansorge. Později Palmgren přesídlil do Itálie, kde svá studia završil. Po návratu do Finska vedl v letech tři roky symfonický orchestr Hudební společnosti v Turku, kde již jako dvaatřicetiletý premiéroval svou jedinou operu Daniel Hjort. Připravil i další operu Student z Prahy, ta však nebyla nikdy dokončena. Krátce po uvedení Daniela Hjorta se oženil s operní pěvkyní Maikki Pakarinen, což poukazuje na fakt, jak byl tehdejší severský hudební svět kompaktní a plný vzájemných vztahů. Bývalým manželem Maikki totiž nebyl nikdo jiný než dirigent Královské švédské opery ve Stockholmu Armas Järnefelt, který rovněž studoval u Ferruccia Busoniho, ale již v Helsinkách, a jehož sestra byla provdána za Jeana Sibelii; a dohromady všichni udržovali pracovní i přátelské vztahy. Manželé spolu podnikli nejprve intenzivní čtyřleté turné zejména po Německu, kde Palmgren vystupoval jako koncertní pianista a doprovod své ženy. Následně několik let „pendlovali“ jako umělecká dvojice mezi Kodaní a Stockholmem. Maikki Pakarinen však záhy zemřela, když ji během generální zkoušky před premiérou Palmgrenovy kantáty Turku lilijs v katedrále v Turku postihla mozková mrtvice. Nled v následujícím roce vystoupil Palmgren do nového manželství s oblíbenou studentkou své zesnulé manželky, o dvacet pět let mladší zpěvačkou estonského původu Minnou Talvik. Až do konce života potom působil jako lektor klavíru a profesor skladby ve Spojených státech, Anglii a zejména ve Finsku na své alma mater, Sibeliově akademii v Helsinkách. Velkou měrou přispěl k emancipaci národní finské hudby. Po Jeanu Sibeliovi byl ve své době mezinárodně nejuznávanějším finským hudebním skladatelem. Rodné město Pori po něm pojmenovalo místní konzervatoř.

Jakkoliv spočívá těžiště Palmgrenovy tvorby v klavírních dílech, čestnou výjimku tvoří několik orchestrálních skladeb, k nimž se řadí symfonická báseň **Aus Finnland**. Hudební výrazivo tohoto opusu odráží zejména vliv Ferruccia Busoniho. Vyznačuje se pozdně romantickou lyrikou s impresionistickými vlivy a nacionalistickými prvky, které odrážejí obraz finské krajiny a zvukomalebně vnášejí do hudebního toku lidovou melodiku Skandinávie. Pozoruhodné je, že skladba vznikla během autorova studijního pobytu v Itálii. Podobně jako jeho současníkovi Jeanu Sibeliovi, zkušenosti mimo Finsko umožnily Palmgrenovi propojit kosmopolitní zvuk s finskými lidovými melodiemi a tématy. Bilingvní skladatel, který kromě finštiny a švédštiny plyně vládl italštinou, němčinou a angličtinou, byl v pojmenovávání vlastních skladeb poměrně neortodoxní. Tak skladba vznikla jako symfonická báseň Suomesten (Finové), upravena byla do podoby Vuoenajat (Roční doby), aby finálně vyšla tiskem pod titulem Aus Finnland: 4 Symphonische Bilder. Programní dílo a jeho hudební obsah nejlépe charakterizují názvy jednotlivých částí. Jestliže si Palmgren vysloužil za svá klavírní díla přezdívku „Chopin severu“, jeho orchestrální tvorba, reprezentovaná především kusem Aus Finnland, mu vynesla přívěslo „Sibelioův korunní princ“ a hraje dodnes důležitou roli jak mezi kompozičními styly konce 19. a počátku 20. století, tak ve finském hudebním dědictví.

Edward Elgar byl synem ladiče pian z Doveru, který se usadil v katedrálním městě Worcesteru. Otec se nedomníval, že by hudba byla dobrým živobytím pro jeho syna, a tak jej dal do učení do právnícké kanceláře. On se však tak snadno nevzdal. Sám se učil harmonii, kontrapunktu a formě a studoval teorii a partituru, včetně Beethovenových symfonií. S bratrem Frankem vytvořili dechový kvintet a v roce 1877 Edward vyslechl v Londýně první koncert. V cestách za kulturou pokračoval i nadále, kdykoliv měl peníze na jízdenku. Když své skladby začal nabízet vydavatelům a dirigentům, čekalo na něj jednoznačné odmítnutí. Způsobil to jeho provinciální původ a jak byl Elgar přesvědčen, i jeho katolické vyznání. Zlom přinesl teprve sňatek s dcerou generálmajora britské

armády, která byla přesvědčena o talentu svého muže. Podporovala jej všemi silami a Elgarovy skladby začaly být uváděny při různých příležitostech. Uznání z Londýna však nepřicházelo. Jeho postavení se konečně stabilizovalo s kompozicí Variace na původní téma (Enigma), provedenými nadšenému publiku v roce 1899 pod taktovkou Hanse Richtera dva týdny po skladatelových dvačtyřicátých narozeninách.

Koncert pro violoncello a orchestr e moll Edwarda Elgara z roku 1919 je posledním velkým dílem, které skladatel napsal. Skutečně poslední skladba, Třetí symfonie, totiž zůstala ve formě návrhu i po autorově smrti. Zatímco síly mistrovské instrumentální techniky zůstávají podobné těm, které Elgar použil ve svém slavném virtuózním houslovém koncertu, v cellovém ekvivalentu zesílil něžnost a hledal intimitu a niternost. Nesmírně komplexní, ale bezprostředně dojemné dílo tak tvoří trefný epilog Elgarova života v hudbě. Myšlenka kompozice cellového koncertu vznikla již v roce 1900, kdy skladatel přikývl na naléhání Cala Fuchse, violoncellisty Brodského kvartetu, aby napsal „něco pro violoncello“. Realizaci přislíbil však dotýčný cellista musel autorovi připomínat dalších osmnáct let. V roce 1918 podstoupil Elgar v Londýně operaci, při které mu byla odstraněna infikovaná mandle. Noc po návratu z nemocnice do svého londýnského domu si zapsal melodii, která se stala prvním tématem koncertu. Provedení čtyřvětého koncertu trvá kolem půl hodiny, což je mnohem méně, než kolik vyžadují jakékoliv jiné Elgarovy velké instrumentální skladby. Tato „zkratka“ se odráží v pozoruhodně transparentní orchestraci. Dílo začíná čtyřmi takty sólového violoncellového recitativu, které pevně ukotvuje základní tóninu e moll. Následný vstup orchestru v Moderato tuto tóninu nejprve podporuje, aby se po několika taktech neklidné melodie postavené na jediném rytmickém vzorci přesunul do plochy plné kontrastů mezi E dur a e moll. Po rekapitulaci úvodu se pohyb rozpouští v jakoby nejistých skupinových pizzicatech. Elgar se vrací k úvodnímu recitativu, pozměňuje jej a vesele navazuje scherzovou pasáží. Po dvou názorových výměnách v dialogu s orchestrem violoncello konečně vyburcuje své orchestrální partnery k rychlému pohybu v osminovém rytmu. Následně autor maluje miniaturní portrét svého vlastního velmi charakteristického lyrického stylu v relativně krátkém druhém tématu Es dur. V průběhu celé třetí věty Adagio zpívá sólista nádhernou melodií v B dur. Zde je jasně patrná Elgarova oddanost Robertovi Schumannovi, jehož pomalá věta jeho vlastního violoncellového koncertu také představuje podobnou píseň beze slov. Život této melodické linky trvá pouhých šedesát taktů, a přesto zprostředkovává hlubší vášně než mnohonásobně delší lyrické úseky skladatelovy dřívější tvorby. Závěr věty otevírá cestu pro attacca zahájení finální části. Hlavní myšlenku závěrečné věty, která má být podle autora doporučením prováděna „vznešeně“, představuje téměř recitativním způsobem nejprve sólista a posléze po energickém vstupu celý orchestr. Vedlejší téma posluchače navrací do nálady scherzové části. Jak se věta blíží ke svému závěru, hudba nabírá podmanivý obrat. Nejprve se vynořuje lyrická melodie Adagia, aby nenásilně vplula do recitativního tématu, kterým toto podivuhodné putování začalo. Dva stručné akordy znovu energicky rozproudí pohyb a o několik taktů později opona hudebního představení padá.

Premiéra v rámci úvodního koncertu sezóny Londýnského symfonického orchestru v říjnu roku 1919 byla debaklem. Autor ani účinkující neměli dostatečný časový prostor dílo nazkoušet. Dirigent Albert Coates, který vedl zbytek programu večera, totiž Elgarovu zkoušku násilně ukončil ve prospěch vlastní práce. Elgar poté natočil dvě nahrávky díla s cellistkou Beatrice Harrison. Od té doby dále uvedli toto dílo na koncertech i ve studiích přední violoncellisté počínaje Pablem Casalsem, ale širokou popularitu si koncert získal až v 60. letech, kdy veřejnost zaujala nahrávka Jacqueline du Pré a stala se klasickým bestsellerem.

„Příroda vchází do života: do toho života, který tak miluji, nyní a provždy, a jehož esence se prolíná vším, co komponuji.“ Takto definuje finský klavírista, houslista a posléze hudební skladatel Jean Sibelius sám své hudební citění. Syn finského vesnického lékaře byl pokřtěn jako Johan Julius Christian a později přijal francouzsky znějící jméno Jean po svém strýci. Žádné z těchto jmen není finské a jeho rodina ve skutečnosti hovořila švédsky. Ačkoli byl jako chlapec snílkem hrajícím na klavír

a komponujícím od deseti let, rodina mu předurčila dráhu právníka. Zároveň navštěvoval hodiny hry na housle a hudební teorie na konzervatoři. Jeho touha stát se hudebníkem byla tak silná, že mu nakonec rodina povolila stát se žákem Martina Wegelia, ředitele konzervatoře a učitele hudby v Helsinkách. Sibelius stále doufal, že se stane houslovým virtuosem, hrajícím na koncertech komorní hudby. Brzy si ale uvědomil, že začal příliš pozdě na to, aby svého cíle dosáhl. Celkově byl celoživotně ke svým schopnostem skeptický. Teprve ve 26 letech se odvážil, bohužel neúspěšně, aspirovat na místo ve Vídeňském filharmonickém orchestru. V tom momentě komponování nahradilo hru na housle. V době ruské nadvlády nad Finskem se Sibelius sblížil s finským národně osvobozeneckým hnutím. Od té chvíle byl považován za hudebníka a skladatele bojujícího za práva lidu. Brzy se stal významným a váženým hudebním skladatelem ve Finsku i v cizině. Přes tučnou státní rentu se často ocital v dluzích, částečně díky své zálibě žít na vysoké noze a cestovat do zahraničí. Od mládí byl též silným alkoholikem a kuřákem. Měl dobré způsoby, miloval večírky a potrpěl si na oblečení. Pod suverénním vystupováním se však skrývala zranitelná osobnost. Střídal se u něho šťastné fáze života a fáze depresí. Před špatnými psychickými stavy utíkal většinou do přírody, kterou velmi miloval a která mu pomáhala zapomenout na jeho strasti. Všechny tyto prožitky se pochopitelně odrážely v jeho hudbě. V šedesáti letech odešel v klidu na odpočinek a dožil svůj život se svou ženou na venkově v ústraní. I přesto zůstal světově proslulým skladatelem, jehož při příležitosti pětáosmdesátých narozenin navštívil finský prezident, a k devadesátinám obdržel od Winstona Churchilla kolekci doutníků.

Na rozdíl od prvních dvou Sibeliových symfonií má jeho třetí **Symfonie C dur op. 52** pouze tři věty a její provedení trvá méně než třicet minut. Stylově stojí mezi romantickou intenzitou prvních dvou symfonií a strohou komplexností autorových pozdějších děl. Skladba představuje zlom v Sibeliově symfonické tvorbě. Jestliže se jeho první dvě symfonie nesly v romantickém a vlasteneckém duchu, třetí ukazuje rozhodnou, téměř klasickou touhu soustředit většinu hudebního materiálu do co nejméně melodických figur a harmonií. Tato hudební ekonomie je zvláště zřetelná v první větě. Skladbu otevírá rytmická a jasně definovaná melodie ve violoncellech a kontrabasech. Poté se připojují dechy a zbývající smyčcové nástroje. Typický Sibeliovův tritón C-Fis, který v symfonii hraje klíčovou roli, je jasně zvýrazněn rinforzandem. Sólová flétna v lamentu v téměř lidovém duchu připravuje prostor pro triumfální volání lesního rohu podporované energickým vzruchem ve smyčcích. Po této bouřlivé části se navrácí umírněná pohoda začátku, opět nesená violoncelly. Od této chvíle se hudební tok znatelně zklidňuje. Dřevěné dechy opakují melodii violoncella. Napětí ale postupně stoupá, aby nakonec explodovalo do zopakování úvodního tématu s doprovodem tympánů, z nějž si smyčce nacházejí cestu přes pulsující chorálový gobelín zvuků dechových a dřevěných dechových nástrojů a violoncell v pizzicatu. Vrací se téma flétny, po němž se druhého violoncellového tématu ujímá celý orchestr. Pak se hudba opět zklidňuje. Poslední slovo v jednoduchém, ale brilantním závěru věty má flétna a lesní roh, kteréžto nástroje shrnují všechna předchozí témata.

Druhá část začíná v charakteru nokturna a v jasné, strohé a romantické chytlavé náladě. Úvod evokuje valčík, který jako by chtěl zahnat předchozí temnotu. Čtyři podoby hlavního motivu zase připomínají rondo. Po delším úvodu věty téma opatrně přebírájí smyčce. Ke konci je hudba poháněna neúnavným motorem pizzicat ve violoncellech. Nakonec tato část symfonie končí několika erupcemi smyčců, zatímco z valčíku zbyde jen ozvěna. Třetí věta představuje dvě různé části spojené do finále. Sibelius je popsal jako „krystalizaci chaosu“. Tematické fragmenty využívají různý materiál z již známých zdrojů. Šeptavé, intenzivní scherzo přechází v triumfální chorál. Coda vede chorálové téma do stále větších rozměrů, až po přívahu smyčcových figur a stupnic v dřevěných dechových nástrojích symfonie náhle končí triádou arpeggia v C dur. Práce na symfonii zabrala Sibeliovi tři roky. Premiéra se konala v září roku 1907, kdy Helsinský symfonický orchestr vedl sám skladatel. Stejně jako u předchozích symfonií, první nahrávku pořídil tehdy slavný finský dirigent Robert Kajanus s London Symphony Orchestra v roce 1934.

Petr Nouzovský vystoupil již na mnoha prestižních pódii (Concertgebouw Amsterdam, Bad Kissingen, Moskva, Mnichov). V průběhu minulých sezón se představil na orchestrálních a recitálových koncertech v Evropě, Japonsku, Severní Americe a Asii. Vystoupil s Nagoya Philharmonic, Krakow Philharmonic, Philharmonie Südwestfalen, Slovenskou filharmonií, PKF – Prague Philharmonia, Janáčkovou filharmonií Ostrava, Českým filharmonickým sborem Brno nebo se Symfonic-

kým orchestrem Českého rozhlasu. Je pravidelným hostem Pražského jara, MHF Leoše Janáčka a Dvořákovy Prahy. Spolupracuje s dirigenty Charlesem Olivieri-Munroe, Tomášem Braunerem, Jakubem Hrušou, Gáborem Takácsem-Nagym, Petrem Altrichterem, Casparem Richterem, Janem Schultszem, Andrew Parrottem, Case Scaglioniem, nebo Jamesem Judem. Prezентuje koncertantní hudbu klasické violoncellové literatury, ale i koncerty pro svou obtížnost méně hrané. Nahrává pro Dabringhaus und Grimm, Brilliant Classics, CUBE, Albany, Supraphon, ArcoDiva. Dvojalbum s kompletním dílem Bohuslava Martinů pro violoncello a orchestr získalo cenu „Nahrávka roku 2017“ Classic Prague Awards, „Cenu německých kritiků 2017“ a superlativní recenze v Pizzicato Luxembourg a Frankfurter Allgemeine. V roce 2020 dokončil historicky první souborné vydání díla pro violoncello Bohuslava Martinů na pěti CD. Petr Nouzovský studoval na Pražské konzervatoři, Hudební fakultě AMU v Praze, Vysoké hudební škole v Drážďanech a na Královské konzervatoři v Madridu. V současné době dokončuje doktorandské studium na VŠMU v Bratislavě. Kromě opětovného pozvání na Piatigorského seminář v Los Angeles absolvoval mistrovské kurzy u Mstislava Rostropoviče, Borise Pergamenschikova a Lynna Harrella. Pedagogicky působí na Pražské konzervatoři a je členem fakulty New York University v Praze. Dále pravidelně vyučuje na mistrovských kurzech v Třeboni a Pezinku. Spoluzaložil Mezinárodní violoncellovou soutěž o cenu Gustava Mahlera v Jihlavě. Absolvoval na 2 600 koncertů ve 40 zemích světa a hraje na violoncello Georg Rauer z roku 1921.

Maďarský rodák, dirigent **Tibor Bogányi** nejprve studoval hru na violoncello a po dokončení studií byl přijat do dirigentské třídy na prestižní Sibeliově akademii ve Finsku, kde pracoval pod vedením Jormy Panuly a Leifa Segerstama. Během let na akademii byl hostujícím studentem na CNSM conservatoire de Paris a studoval u Jánose Fürsta. Následně obhájil svou disertační práci, v rámci níž nastudoval a dirigoval světovou premiéru baletu Aulise Sallinena Hobit ve finské opeře. Mezinárodní pozornost si získal v roce 2002, kdy byl v pouhých osmadvaceti letech jmenován

hlavním dirigentem finské Filharmonie Turku. Kromě toho šestou sezónu vede umělecky i jako šéfdirigent Orchestru města Lappeenranta. Od roku 2011 stál rovněž v čele Filharmonie Pécs (dnešní Pannonská filharmonie). Bogányi, fascinující postava koncertních pódii, je známý svými neotřelými interpretacemi. Diriguje symfonická i operní díla na vysoké úrovni a s řadou předních orchestrů po celém světě. Jeho repertoár zahrnuje širokou škálu symfonické hudby, velkých sborových opusů i operních a baletních děl. V rámci své kariéry navázal úzké vztahy s významnými světovými symfonickými orchestry, jako jsou například Státní filharmonie Rheinland-Pfalz, Orchestre National du Capitole de Toulouse, Kodaňská filharmonie, Symfonický orchestr Odense, Filharmonie Durban, Mexický státní symfonický orchestr, Symfonický orchestr Macao, Opera Šanghaj a Národní symfonický orchestr St. Petersburg. Ve Finsku pod jeho vedením vystoupila všechna hlavní hudební tělesa včetně Helsinské filharmonie, Orchestru finského rozhlasu nebo filharmonii měst Lahti a Tampere. Na pódiu stanul společně s největšími světovými sólisty jako jsou Andrej Gavrillov, Ilija Gingolts, Zoltán Kocsis, Gergely Bogányi, Barnabás Kelemen, Kristóf Baráti, Gary Hoffman, Miklós Perényi a Dénes Várjon. Věnuje se i vzdělávacím projektům, v letech 1999-2002 působil jako umělecký vedoucí VIVO National Youth Symphony Orchestra. Tibor Bogányi si osvojil rozsáhlý operní repertoár. Od svého úspěšného debutu s operou Così fan tutte ve Finské národní opeře v roce 2006 dirigoval největší díla světových pódii, k nimž patří Verdiho Traviata a Macbeth, Mozartův Don Giovanni, Bizetova Carmen, Stravinského Svěcení jara anebo všechny tři Bartókovy jevištní kusy Dřevěný princ, Podivuhodný mandarin a Modrovousův hrad. V roce 2014 debutoval v Maďarsku v Národní maďarské opeře, kde dirigoval Boitova Mefistofela a Pucciniho Toscu. Intenzivně se věnuje současné finské hudbě, a proto často diriguje a nahrává díla finských skladatelů, např. Aulise Sallinena, stejně jako švédských skladatelů, jako je Anders Hillborg. Vedl světovou premiéru opery Tuomase Kantelinena Paavo Nurmi. V premiérách též uvádí skladby jiných současných skladatelů, jako jsou György Orbán nebo Levente Gyöngyösi. Kromě dirigentské práce Tibor Bogányi procestoval svět jako koncertní violoncellista.

chestru finského rozhlasu nebo filharmonii měst Lahti a Tampere. Na pódiu stanul společně s největšími světovými sólisty jako jsou Andrej Gavrillov, Ilija Gingolts, Zoltán Kocsis, Gergely Bogányi, Barnabás Kelemen, Kristóf Baráti, Gary Hoffman, Miklós Perényi a Dénes Várjon. Věnuje se i vzdělávacím projektům, v letech 1999-2002 působil jako umělecký vedoucí VIVO National Youth Symphony Orchestra. Tibor Bogányi si osvojil rozsáhlý operní repertoár. Od svého úspěšného debutu s operou Così fan tutte ve Finské národní opeře v roce 2006 dirigoval největší díla světových pódii, k nimž patří Verdiho Traviata a Macbeth, Mozartův Don Giovanni, Bizetova Carmen, Stravinského Svěcení jara anebo všechny tři Bartókovy jevištní kusy Dřevěný princ, Podivuhodný mandarin a Modrovousův hrad. V roce 2014 debutoval v Maďarsku v Národní maďarské opeře, kde dirigoval Boitova Mefistofela a Pucciniho Toscu. Intenzivně se věnuje současné finské hudbě, a proto často diriguje a nahrává díla finských skladatelů, např. Aulise Sallinena, stejně jako švédských skladatelů, jako je Anders Hillborg. Vedl světovou premiéru opery Tuomase Kantelinena Paavo Nurmi. V premiérách též uvádí skladby jiných současných skladatelů, jako jsou György Orbán nebo Levente Gyöngyösi. Kromě dirigentské práce Tibor Bogányi procestoval svět jako koncertní violoncellista.

PROGRAM:

Selim Palmgren (1878 – 1951)
Bilder aus Finnland, op. 24

1. Kevätunelmia / jarní snění
2. Menuetti kansan tyylin / menuet v lidovém stylu
3. Varisevien lehtien tanssi / tanec padajících listů
4. Rekiretki / jízda na bruslích

Edward Elgar (1857 – 1934)
Koncert pro violoncello e moll, op. 85

1. Adagio – Moderato
2. Lento – Allegro molto
3. Adagio
4. Allegro – Moderato – Allegro, ma non-troppo – Poco più lento – Adagio

Přestávka

Jean Sibelius (1865 – 1957)
Symfonie č. 3 C dur, op. 52

1. Allegro moderato
2. Andantino con moto, quasi allegretto
3. Moderato – Allegro ma non tanto

PŘÍŠTÍ PROGRAM

SYMFONICKÝ CYKLUS B | KONCERT 6

3. dubna 2025 v 19:00 hodin

Dům kultury Teplice

Program:

Sergej Rachmaninov

Koncert pro klavír č. 3 d moll, op. 30

Petr Iljič Čajkovskij

Suita pro orchestr č. 3 G dur, op. 55

Účinkují:

Henri Sigfridsson – klavír

Severočeská filharmonie Teplice

dirigent: **Charles Olivieri-Munroe**

Severočeská filharmonie Teplice

tel.: 778 888 013 | e-mail: sev.filharmonie@seznam.cz

www.severoceskafilharmonie.cz | www.scf.sf.cz

Změna programu vyhrazena.

Během koncertů je zakázáno fotografovat a pořizovat audiovizuální záznamy.
Zároveň prosíme návštěvníky, aby před začátkem koncertů vypínali své mobilní telefony.

Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Ústeckého kraje

TEPLICE

MINISTERSTVO
KULTURY

ústecký kraj

Lázně Teplice

SEVEROČESKÁ VODA
NADAČNÍ FOND